

Gömdüm Seni Yüreğime

– Mehmet ÖZMEN · 05 Kasım 2009

Hasretini dizdim iplere
Umudunu verdim sehere
Taaf ettim gül yüzünü her gece
GÖMDÜM SENİ YÜREĞİME...

Beklerken soldu goncam
Çaresiz kalmış hüzünlü dünyam
Vur beni seni bıraktığım an
GÖMDÜM SENİ YÜREĞİME...

Hasretin sinemi yaralar
Bilsen sensizlik kimlere yarar
Bir gün dünyama belki güneş doğar
GÖMDÜM SENİ YÜREĞİME...

Mezar ettin hayatı bana
Sensizlik olmuş, karabahtıma müptela
Ölürüm her gece sokak başlarında
GÖMDÜM SENİ YÜREĞİME...

Gecene şiir yazdım
Sensizliği yarama sardın
Olmadığın her ana ağıtlar yaktım
GÖMDÜM SENİ YÜREĞİME...

Kim bilir bir gün belki kavuşuruz
Yükleri ateşle tutuştururuz
Ruhumuzda birbirimizi buluruz
GÖMDÜM SENİ YÜREĞİME...

Sızlar içim dışım
Bilsen, gülüşüne meftunum
Seni sorarım, bir gün belki bulurum
GÖMDÜM SENİ YÜREĞİME...

Gitme Őimdi sende
Sorma bana kimsin diye
Kabul et sevdanı her demde
GÖMDÜM SENİ YÜREĞİME...

Gömeli çok oldu sevdanı
Güzel gözlerin sevdanın ilhamı
LEYLA-MECNUN derler bize,bazı bazı
GÖMDÜM SENİ YÜREĞİME...

Yüređim dolmuş hasretinle
Her anım işkence
Kalbimin içinde bir cümle
GÖMDÜM SENİ YÜREĞİME....

MEHMET ÖZMEN(05.11.2009)